

zoals: discretionair portefeuillebeheer door kredietinstellingen of beleggingsondernemingen, alternatieve beleggingsinstellingen (ABI) en instellingen voor collectieve belegging in effecten (ICBE), beleggingsproducten op basis van verzekeringen (Tak 21 en Tak 23) en pensioenproducten. De regels hebben betrekking op precontractuele en periodieke informatievervalsingen evenals informatieverstrekking via websites.

De Belgische Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten (FSMA) heeft net voor de inwerkingtreding van de SFDR, op 9 maart 2021, een mededeling gepubliceerd over de praktische uitvoering van de SFDR. De mededeling verduidelijkt de regels die enerzijds van toepassing zijn op bovengenoemde financiële instellingen en anderzijds op bovengenoemde producten en de verwachtingen daarover van de FSMA. In de mededeling worden de artikelen 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10 en 13 van de SFDR onder de loep genomen.

De Europese regulerende autoriteiten (ESMA, EBA en EIOPEA) werken aan een ontwerp van gezamenlijk technische standaarden voor wat betreft de inhoud, methodologie en voorstelling van de informatievervalsing, de zogeheten Regulatory Technical Standards (RTS).

In februari 2021 kwam een eerste ontwerp RTS tot stand voor wat betreft de informatievervalsing krachtens de artikelen 2a(3), 4(6) en (7), 8(3), 9(5), 10(2) en 11(4) SFDR. Deze moeten nog worden opgenomen in een gedelegeerde verordening.

Op 22 oktober 2021 hebben de Europese regulerende autoriteiten amendementen aan de RTS voorgesteld met technische standaarden voor de informatievervalsing betreffende taxonomie gerelateerde producten krachtens de artikelen 8(4), 9(6) en 11(5) SFDR, rekening houdend met de intussen aangenomen taxonomieverordening.

De bedoeling is om een “single rulebook” voor informatievervalsing over duurzaamheid volgens de SFDR en de taxonomieverordening tot stand te brengen en te garanderen dat eindbeleggers vergelijkbare informatie krijgen over het duurzame karakter van ecologisch duurzame beleggingen.

Het is nu dus wachten tot de gedelegeerde verordening wordt goedgekeurd, met dien verstande dat de financiële instellingen die onder toepassing van de mededeling van de FSMA vallen, intussen reeds de door de FSMA vastgestelde verduidelijkingen moeten toepassen bovenop de “level 1”-regels van de SFDR en de taxonomieverordening.

De goedkeuring van de gewijzigde RTS wordt verwacht tegen eind december 2021. Ze zouden in werking treden vanaf 1 juli 2022.

Grensoverschrijdende crowdfundingdiensten aan bedrijven makkelijker sinds november

FINANCIEEL RECHT

Europees financieel recht – Alternatieve financiering – Crowdfunding – Crowdfundingdiensten

DROIT FINANCIER

Droit financier européen – Financement alternatif – Crowdfunding – Services de crowdfunding

Door de verordening nr. 2020/1503 van het Europees Parlement en de Raad van 7 augustus 2020 betreffende Europese crowdfundingdienstverleners voor bedrijvigheid en tot wijziging van verordening nr. 2017/1129 en richtlijn nr. 2019/1937 (hierna “de verordening”), werd een uniform en direct toepasselijk kader uitgewerkt waaraan crowdfundingdienstverleners vanaf 10 november 2021 onderworpen zullen zijn. Als gevolg hiervan zullen grensoverschrijdende crowdfundingdiensten aan bedrijven gemakkelijker zijn.

Bij crowdfunding beheert een zogeheten crowdfundingdienstverlener een voor het publiek toegankelijk digitaal platform om startende beleggers of -kredietverstrekkers te koppelen aan bedrijven die op zoek zijn naar financiering of om een dergelijke match te faciliteren.

Het nieuwe regelgevende kader wordt gemotiveerd door de vaststelling dat de grensoverschrijdende dienstverlening inzake crowdfunding belemmerd wordt door uiteenlopende nationale regelingen waaraan crowdfundingdiensten onderworpen worden in de verschillende lidstaten.

Er wordt van uitgegaan dat het gefragmenteerde rechtskader aanzienlijke juridische kosten met zich meebrengt voor niet-professionele beleggers die moeilijk hun weg vinden in de toepasselijke regels. Beleggers worden er vaak van weerhouden om grensoverschrijdend te beleggen via crowdfundingplatforms. Tegelijkertijd worden crowdfundingdienstverleners die platforms exploiteren ontmoedigd om hun diensten in andere lidstaten aan te bieden. Zo bleef crowdfunding tot nu vooral een nationaal verschijnsel.

Teneinde een interne markt voor crowdfundingdiensten tot stand te brengen harmoniseert de Europese wetgever de volgende aspecten:

- de dienstverlening (vergunningsvereisten, gedragsregels, organisatievereisten, ...);
- de vergunningsverlening (procedure, vergunning, crowdfundingdienstverlenersregister) en toezicht;
- beleggersbescherming (informatieverstrekking aan cliënten, openbaarmaking verzuimgraad, toelatingskennistest en simulatie van verliesrisico, precontractuele bedenktijd, essentiële beleggersinformatie, toegang tot gegevens);
- publicitaire mededelingen;

- de aanduiding van en samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten en ESMA;
- administratieve sancties en andere administratieve maatregelen.

De verordening geldt voor crowdfundingdiensten, gedefinieerd als het matchen van bedrijfsfinancieringsbelangstellingen van beleggers en projecteigenaren door het gebruik van een crowdfundingplatform, bestaande uit een van de volgende activiteiten:

- het faciliteren van het verstrekken van leningen;
- het plaatsen zonder plaatsingsgarantie als bedoeld in deel A, punt 7 van bijlage I bij richtlijn nr. 2014/65/EU, van door projecteigenaren of een special purpose vehicle uitgegeven effecten en voor crowdfunding toegelaten instrumenten, en de ontvangst en doorgifte van orders van cliënten als bedoeld in deel A, punt 1 van die bijlage, met betrekking tot die effecten en voor crowdfunding toegelaten instrumenten.

Projecteigenaren in de zin van deze verordening zijn elke natuurlijke of rechtspersoon die beoogt financiering te verkrijgen via een crowdfundingplatform. De verordening is niet van toepassing als de projecteigenaar een consument is.

De verordening is van toepassing voor crowdfundingaanbiedingen tot 5 miljoen EUR, berekend over een periode van 12 maanden per projecteigenaar.

Crowdfundingaanbiedingen voor een grotere tegenwaarde vallen voor zover zij betrekking hebben op effecten immers onder de prospectusverordening (verplichting tot opstelling van een prospectus, tenzij er vrijstellingen van toepassing zijn). In dat geval gelden ook de bijzondere gedragsregels die door de MiFID-regelgeving wordt opgelegd.

Noteer dat voor crowdfundingaanbiedingen onder de 5 miljoen EUR die betrekking hebben op beleggingsinstrumenten, rekening is te houden met de wet aanbieding beleggingsinstrumenten (de verplichting tot opstelling van een informatienota, tenzij de de-minimisregel geldt).

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 14 juni 2021

Zaak: C.21.0025.N

CONSUMENTENRECHT

Consumentenrecht – Nationaal recht – Consumentenkrediet – Kredietopening – Lening op interest

DROIT DE LA CONSOMMATION

Droit de la consommation – Droit national – Crédit à la consommation – Ouverture de crédit – Prêt à intérêt

In een arrest van 14 juni 2021 heeft het Hof van Cassatie zich opnieuw uitgesproken over de kwalificatie van een overeenkomst als kredietopening dan wel als een lening op interest.

De kwalificatie is onder meer van belang voor de bepaling van de omvang van de wederbeleggingsvergoeding.

Een wederbeleggingsvergoeding is de vergoeding die verschuldigd is bij vervroegde terugbetaling van een krediet of lening. Overeenkomstig artikel 1907bis Oud BW kan de wederbeleggingsvergoeding nooit hoger zijn dan 6 maanden interest wanneer het gaat om leningen op interest. Aangenomen wordt dat deze bepaling niet geldt voor kredietopeningen.

In de zaak waarover het Hof van Cassatie moest oordelen sloot de bank op 9 juli 2011 een overeenkomst met een onderneming voor de financiering van de aankoop van een vruchtgebruik van een woning. De overeenkomst werd door de bank gekwalificeerd als een kredietopening die werd aangegaan voor een periode van 19 jaar. De kredietovereenkomst voorzag in de mogelijkheid tot vervroegde beëindiging tegen betaling van een wederbeleggingsvergoeding.

Op 2 september 2011 heeft de onderneming het bedrag in één keer opgenomen.

In 2016 uitte de onderneming de wens het krediet vervroegd terug te betalen. De bank heeft daarop een afrekening overgemaakt, waarbij zij de contractueel bepaalde wederbeleggingsvergoeding heeft aangerekend ten bedrage van 62.285,00 EUR, na aftrek van een commerciële tegemoetkoming. De onderneming meende echter dat niet meer dan 6 maanden interest kon worden gevraagd als wederbeleggingsvergoeding en ging in 2018 over tot dagvaarding van de bank.

De ondernemingsrechtbank te Antwerpen oordeelde in 2018 dat, aangezien het bedrag in één keer werd opgenomen, het om een lening op interest ging waardoor de wederbeleggingsvergoeding tot een bedrag gelijk aan 6 maanden interest moest worden beperkt. Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde dit vonnis.

De kwestie werd vervolgens aan het Hof van Cassatie voorgelegd waarbij de bank argumenteerde dat de raadsheren van het hof van beroep het zakelijk karakter van de lening op interest miskenden aangezien de lening ontstaat door de afgifte van het geldbedrag wat in deze zaak pas 2 maanden na het afsluiten van de overeenkomst plaatsvond.

In het arrest brengt het Hof van Cassatie opnieuw eerst het onderscheid tussen de geldlening (= een lening op interest) en de kredietopening in herinnering.

De geldlening is volgens het Hof van Cassatie “een overeenkomst waarbij de uitlener aan de lener een bepaald